

Za jednu z náročných situací, která vstupuje do našich životů nečekaně a s kterou jen málokdo z nás počítá a připravuje se na ni, je pokládán vznik závažného trvalého fyzického postižení jakým je ochrnutí v důsledku traumatického nebo patologického poškození míchy.

Vzhledem ke svým významným konsekvencím prakticky do všech oblastí života postiženého člověka a jeho blízkých lze psychosociální adaptaci na něj považovat za dlouhodobý a ve většině případů celoživotní proces.

S vědomím skutečnosti, že průběh procesu psychosociální adaptace na vznik ochrnutí je určován celou řadou proměnných jak na straně ochrnutého člověka, tak i determinantami kotvenými v jeho fyzickém a sociálním prostředí, jsme se snažili na tuto problematiku poskytnout co nejvíce komplexní pohled. Předkládané pojetí nejenže reflektuje tradiční zákonitosti reakcí člověka na vznik závažného fyzického postižení, ale navíc usiluje o další explorační způsobů, jakými se lidé s následky ochrnutí vyrovnávají, a současně identifikuje proměnné, které efektivitu osvojovaných coping strategií významně ovlivňují.

Koncepce klinické sociální práce a ostatních zainteresovaných disciplín, které vyvíjejí svou činnost ve prospěch osob ochrnutých v důsledku míšního poškození, by měla prioritně vycházet právě z přesvědčení, že je možné a současně nutné ovlivňovat ty proměnné v životě ochrnutého člověka, které posílí jeho schopnost vyrovnávat se s důsledky této náročné životní situace, a tím přímo determinovat podobu, včetně náročnosti a délky, procesu adaptace.

Nejblíže tomuto poznání jsou pochopitelně zařízení vznikající z občanských iniciativ lidí, kteří si sami díky vlastní zkušenosti tento poznatek osvojili a následně začali vyvíjet adekvátní činnost. V období, kdy se ochrnutí lidé učí nově žít a zvládat svůj hendikep, představují tak pro ně partnery, na které se mohou se svými problémy obracet.